

Konklusion

- 1) Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 91/271, som ændret ved forordning nr. 1137/2008, idet det ikke har sikret, at spildevand fra byområderne Lycksele, Malå og Pajala før udledningen underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning.

Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, idet det under den administrative procedure ikke meddelte Europa-Kommissionen de oplysninger, der var nødvendige for, at denne kunne bedømme, om rensningsanlæggene i byområderne Habo og Töreboda opfyldte kravene i direktiv 91/271, som ændret ved forordning nr. 1137/2008.

- 2) I øvrigt frifindes Kongeriget Sverige.
- 3) Europa-Kommissionen og Kongeriget Sverige bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 87 af 16.3.2020.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. september 2021 — UK mod Volkswagen Bank GmbH (sag C-33/20), RT, SV og BC mod Volkswagen Bank GmbH og Skoda Bank, filial af Volkswagen Bank GmbH (sag C-155/20) og JL og DT mod BMW Bank GmbH og Volkswagen Bank GmbH (sag C-187/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Ravensburg — Tyskland)

(Forenede sager C-33/20, C-155/20 og C-187/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2008/48/EF – forbrugerkredit – artikel 10, stk. 2 – angivelser, der obligatorisk skal fremgå af aftalen – pligt til at angive kredittypen, kreditaftalens løbetid, morarentesatsen og ordningen for tilpasning af den morarente, der gælder på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen – ændring af morarentesatsen på grundlag af ændringen af den basisrente, som er fastsat af en medlemsstats centralbank – kompensation, der skal betales i tilfælde af førtidig tilbagebetaling af lånet – pligt til at præcisere beregningsmetoden for ændringen af morarentesatsen og kompensationen – ikke pligt til at angive den mulighed for opsigelse af kreditaftalen, der er fastsat i national lovgivning, men som ikke er fastsat i direktiv 2008/48 – artikel 14, stk. 1 – fortrydelsesret, der udøves af forbrugeren på grund af en manglende obligatorisk angivelse i henhold til artikel 10, stk. 2 – udøvelse efter fristen – forbud for kreditgiveren mod at rejse indsigelse om fortabelse eller retsmisbrug)

(2021/C 462/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Ravensburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: UK (sag C-33/20), RT, SV og BC (sag C-155/20) og JL og DT (sag C-187/20)

Sagsøgte: Volkswagen Bank GmbH (sag C-33/20), Volkswagen Bank GmbH og Skoda Bank, filial af Volkswagen Bank GmbH (sag C-155/20) og BMW Bank GmbH og Volkswagen Bank GmbH (sag C-187/20)

Konklusion

- 1) Artikel 10, stk. 2, litra a), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF skal fortolkes således, at kreditaftalen klart og koncist skal angive, at der er tale om en »tilknyttet kreditaftale« som omhandlet i dette direktivs artikel 3, litra n), og at denne aftale er indgået for en tidsbegrænset periode, når dette er tilfældet.
- 2) Artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at den ikke kræver, at en »tilknyttet kreditaftale« som omhandlet i dette direktivs artikel 3, litra n), der udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af en vare, og som fastsætter, at lånebeløbet betales til sælgeren af varen, angiver, at forbrugeren fritages for sin pligt til at betale købsprisen i tilsvarende omfang, og at sælgeren er forpligtet til at udlevere varen til ham, såfremt købsprisen er erlagt fuldt ud.
- 3) Artikel 10, stk. 2, litra l), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at kreditaftalen som en konkret procentsats skal angive den gældende morarentesats på tidspunktet for indgåelsen af aftalen og konkret skal beskrive ordningen for tilpasning af morarenten. I tilfælde af, at parterne i den omhandlede aftale har aftalt, at morarenten skal ændres på grundlag af ændringen af den basisrente, som er fastsat af en medlemsstats centralbank, og som offentliggøres i et statstidende, der er let tilgængelig, er en henvisning i aftalen til den pågældende basisrentesats tilstrækkelig, forudsat at beregningsmetoden for denne morarentesats på grundlag af basisrenten fremgår af kreditaftalen. I denne forbindelse skal to betingelser være opfyldt. For det første skal angivelsen af denne beregningsmetode være let forståelig for en gennemsnitsforbruger, der ikke har en specialiseret viden på det finansielle område, og den skal gøre det muligt for denne forbruger at beregne morarenten på grundlag af de oplysninger, der gives i den samme aftale. For det andet skal det ligeledes angives i den omhandlede aftale, hvor ofte ændringen af den pågældende basisrentesats, der er fastsat i de nationale bestemmelser, kan finde sted.
- 4) Artikel 10, stk. 2, litra r), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at kreditaftalen ved beregningen af den kompensation, der skal betales i tilfælde af førtidig tilbagebetaling af lånet, skal angive metoden for beregning af denne kompensation på en konkret og let forståelig måde for en gennemsnitsforbruger, således at forbrugeren kan fastlægge, hvor meget den kompensation, der skal betales i tilfælde af førtidig indfrielse, andrager på grundlag af de givne oplysninger i aftalen.
- 5) Artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at den ikke kræver, at kreditaftalen skal angive alle de situationer, hvori kreditaftalens parter indrømmes en fortrydelsesret, ikke ved dette direktiv, men udelukkende ved den nationale lovgivning.
- 6) Artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at kreditgiveren kan gøre gældende, at forbrugeren har fortabt sin mulighed for at udøve fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48, i det tilfælde, hvor en af de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i dette direktivs artikel 10, stk. 2, ikke var indeholdt i kreditaftalen eller efterfølgende er blevet givet behørigt, uanset om denne forbruger ikke havde kendskab til sin fortrydelsesret og ikke er ansvarlig for dette manglende kendskab.
- 7) Direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at det er til hinder for, at kreditgiveren med føje kan lægge til grund, at forbrugeren har misbrugt sin ret til fortrydelse i henhold til direktivets artikel 14, stk. 1, når en af de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 2, ikke var angivet i kreditaftalen og heller ikke efterfølgende er blevet givet behørigt, og denne forbruger ikke havde kendskab til sin fortrydelsesret.

- 8) Artikel 10, stk. 2, litra t), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at kreditaftalen skal angive de væsentlige oplysninger vedrørende forbrugers klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse og i givet fald om omkostningerne i forbindelse hermed, om klagen eller appellen skal indgives skriftligt eller elektronisk, den fysiske eller elektroniske adresse, som en sådan klage eller appel skal sendes til, og de øvrige formelle betingelser, som klagen eller appellen er undergivet. Hvad angår disse oplysninger er den blotte henvisning i kreditaftalen til et procesreglement, der kan findes på internettet, eller til en anden akt eller andet dokument vedrørende klageadgangen og adgangen til udenretslig bilæggelse, ikke tilstrækkelig.

(¹) EUT C 161 af 11.5.2020.
EUT C 230 af 13.7.2020.
EUT C 255 af 3.8.2020.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 2. september 2021 — Telekom Deutschland GmbH mod Bundesrepublik Deutschland repræsenteret ved Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Köln — Tyskland)

(Sag C-34/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – elektronisk kommunikation – forordning (EU) 2015/2120 – artikel 3 – adgang til det åbne internet – artikel 3, stk. 1 – slutbrugernes rettigheder – artikel 3, stk. 2 – forbud mod aftaler og handelspraksis, der begrænser udøvelsen af slutbrugernes rettigheder – artikel 3, stk. 3 – pligt til lige og ikkediskriminerende behandling af trafikken – mulighed for at gennemføre rimelige trafikstyringsforanstaltninger – supplerende takstoption til »nultakst« – båndbreddebegrænsning)

(2021/C 462/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Telekom Deutschland GmbH

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland repræsenteret ved Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

Konklusion

Artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og detailtakster for reguleret EU-intern kommunikation og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen skal fortolkes således, at en båndbreddebegrænsning som følge af aktivering af en takstoption, den såkaldte »nultakst«, som finder anvendelse på videostreaming, der udbredes af partnere eller af andre udbydere af indhold, er uforenelig med de forpligtelser, der følger af denne artikels stk. 3.

(¹) EUT C 137 af 27.4.2020.